

kterí snad brzy naleznou správnou cestu zpět do Kovadliny. Všichni zbloudilí snad brzy naleznou cestu domů.

Promnul si unavené oči a oprášil dlouhý kabátec, ač to ani nebylo potřeba. Spíše tak mimoděk vyjádřil, že přemístění bylo usku-
tečněno a on zase po delší době spočívá před jednou z pekelných
bran. Už se ani nepozastavoval nad tím, proč se neustále lpí na
dodržování tradice, že dál než právě k některé ze šesti vstupních
bran je pro všechny čerty i nečerty přemístění z povrchu zemské-
ho zapovězeno.

Kdyby se nad tím přece jen podíval i nyní, jako už ostatně
mnohokrát předtím, jistě by ho krom jiných napadly dvě možné
odpovědi. Jednak nejvyšší hodnostáři a představitelé této veledůle-
žité instituce nezdolně trvají na dodržování mnoha zvyklostí zapa-
daných tisíciletým prachem, protože přece kdo jiný by, u všech čer-
tů, měl dodržovat pradávne úmluvy než právě předurčení nositelé
výsostných hodnot, jakými Pekelníci bezesporu jsou. Druhou od-
pověď skýtala možnost se alespoň na okamžik zastavit u majestátní
brány tyčící se proti trvale temně oranžové obloze a pokochat se
její krásou. Ne, v Pekle není vidět nebeská klenba, přesto jej celé
obepíná oranžově žhnoucí báně a právě ta tvoří dechberoucí kon-
trast proti kvádru z precizně opracovaných bílých kamenů. Hra-
nol je vůči navazujícím nevysokým hradbám o čtvrtinu pootočen
a láká ke vstupu do Pekla hned dvěma kolmými, vždy otevřenými
vraty, vytesanými z markobeny – toho nejčernějšího dřeva, které
je pekelným truhlářům k dispozici. Kdo a na obranu proti komu
nechal hradby vystavět, si jistě nepamatují už ani ony samy. Bylo
by bláhové uvěřit tomu, že by se kdy v minulosti našel takový šíle-
nec, v jehož choré mysli by se urodil nápad zaútočit právě na Peklo.

Správně, celé Peklo je obrovské město, centrum veškerého spo-
lečenského, obchodního i kulturního podzemního života. Smě-
le by se dalo označit za ústřední město nesmírného veškerenstva.

Středobod širosvěta v samém jádru země. A ta bude vesmírně ro-
tovat pouze do té doby, dokud se bude točit pekelný život neoddě-
litelně provázaný se všemi úděly, které po zemském životě nutně
následují.

Daibol se vmísil do proudícího mnohohlavého průvodu smě-
řujícího dovnitř. Pro přemístění si vybral jednu z klidnějších částí
města, přesto se musel prodírat davem, který se najednou shlukl
hned za bránou. Když se přiblížil, se zájmem nakukoval, co se děje.

Kdosi honosně oblečený na něj začal mávat hned, jakmile jej
spatřil. Podle elegantního úboru, který by si nezavdal se slavnostní
uniformou vysoce postaveného vojenského důstojníka, každý na
první pohled poznal, že patří ke zřízcencům toho nejváženějšího
pekelného úřadu – Soudu. Soudní úředník se všem motal v cestě
a nemotorně zavazal, proto se kolem něj nezdržovali pouze prochá-
zející návštěvníci, ale zejména jejich na půl úst troušené nadávky.
*Nezavazej, přezírávče... Kam až si pro ty hříšné Duše musí trajdat...
To nemají v baráku co na práci, že si špacírují po vycházkách?*

„Co tu děláš, Peetrsi?“ oslovil jej místo pozdravu Daibol a po-
dezíravě si jej měřil.

„Vítejte zpět doma, čtvrtý Soudče,“ řekl Peetr a uctivě se při-
tom uklonil. „Druhý Soudce mě požádal, abych vám šel k bráně
naproti a doprovodil vás.“

„Můj bratr?“ nechápal Daibol. „Proč?“

„To mi neráčil sdělit, pane,“ odvětil klidně Peetr a otevřenou
dlaní si pečlivě uhladil lesklé černé kadeře. Měl dokonale tvarova-
nou hlavu, z níž na bocích trčely dva zapravené růžky, přesně tak,
jak se na správného čerta slušelo a patřilo.

„A jak vlastně věděl, že se objevím zrovna u tohoto vchodu?“
brblal dále Daibol.

„Soudce Lakmus se zmínil, že jinou vstupní bránu do našeho
panství většinou nepoužíváte.“